

problemer med Edinburgh-Afgørelsen og folkeafstemningen. Det skal SF klare af, inden vi kommer til næste omgang folkeafstemning. Så lad os mødes på det tidspunkt og se, hvad resultatet bliver.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Til hr. Frank Dahlgaard vil jeg sige, at arbejdsløshedsbekæmpelse kræver en lang række instrumenter, herunder også uddannelse; deri er jeg fuldstændig enig med hr. Frank Dahlgaard. Jeg taler ofte med min gode kollega – min sidekammerat endda – hr. Kjeld Rahbæk Møller om de her ting, og vi er helt enige.

Men det, jeg bare siger, er, at det ikke er tilstrækkeligt med de traditionelle instrumenter, som man kører med fra regeringens side. Vi kan ikke se, at man kan gøre noget alvorligt ved arbejdsløsheden, medmindre man også er villig til at se på en fordeling af det eksisterende arbejde. Det er ikke en patentløsning, en universal-løsning, men en del af en samlet arbejdsløsheds-politik. Det er dér, min pointe ligger.

Så omkring EU-diskussionen: Jeg synes, at hr. Duetofts indlæg meget godt bekræftede, at vi er uenige i fortolkningen af de her ting. Vi fortolker det sådan, at der var tale om substans, om indhold, en ny dansk politik, hvor vi kunne satse på den fleksibilitet, der ligger i forbeholdene. De skulle være murbrækkere i en ny europæisk udvikling.

Det er ikke hr. Duetofts fortolkning; han mener, at de skal væk så hurtigt som muligt. Derfor siger jeg: Så er vi uenige, så kunne vi ikke nå sammen.

Det var også grunden til – og det er altså et svar til fru Elisabeth Arnold – at vi ikke kunne nå hinanden i december. Det skyldes nemlig, at hr. Duetoft var så stærk i regeringsforhandlingerne, som han var, at vi ikke kunne få en formulering vedrørende forbeholdene, der var tilfredsstillende for os.

Og så er det så min fortolkning, bliver der sagt, at regeringen er løbet fra det nationale kompromis. Ja, naturligvis er det da det. Jeg har da heller aldrig sagt andet. Sådan fortolkede vi det. Vi kunne ikke få en – synes vi – ret elementær formulering omkring undtagelserne, som det skulle være nemt for regeringen at give. Det skulle være nemt at give os den indrømmelse. Vi kunne ikke få den; det var umuligt. Man ville ikke give os den. Så kunne vi ikke fortolke det anderledes, end at regeringen ikke er villig til at

slås for de danske undtagelser under regeringskonferencen.

Så kommer vi til det med fiflerierne. Men hør her: Hvis man omkring det retlige samarbejde, hvor der er en undtagelse, laver en konstruktion, hvor man på det formelle plan laver en mellemstatslig konvention, mens man på det reelle plan laver et indhold, der svarer til, at det er overflyttet til det overnationale felt med EU-Parlamentet, med flertalsafgørelser, med EF-Domstolen, med Kommissionen, så er det da fifleri, hr. Peter Duetoft. Der er jo ikke i substansen nogen forskel på, at man havde overflyttet det til den egentlige søjle 1. Der siger vi, at det vil vi ikke være med til. Hvis man gør det sådan, ja, så må man tage en folkeafstemning.

Den slags tricks er dansk Europapolitik fyldt med – helt tilbage fra 1972. Der er en mistillid i befolkningen til EU-politikken, og det skyldes, at man gang på gang har oplevet, at politikerne laver den slags ting, hvor man har sagt det ene, men udviklingen viser sig at være anderledes, hvor man bruger nogle formalistiske argumenter på den ene side, men det reelle indhold er helt anderledes.

Tilsvarende med forsvarspolitikken. Vi har en undtagelse over for forsvarspolitikken. Så bliver det sagt af regeringen, at vi godt kan være med til fredsbevarende og fredsskabende aktioner inden for EU – hvorefter man siger, at det ikke er forsvarspolitik, men sikkerhedspolitik. Jamen hvor er vi så henne? Det hører jo ingen steder hjemme, at man kan føre den slags argumentation.

Derfor vil vi ikke være med til, at der pilles eller fifles med de her forbehold. Hvis man vil have dem ophævet eller omgået, må man tage en folkeafstemning.

Jørgen Estrup (RV):

Det er slående, at vi har en så usædvanlig rolig afslutning på folketingsåret i år, men med al respekt for Præsidenten og administrationen er det nu ikke deres fortjeneste alene. Hvis man vil have et eksempel på det, kan man blot se, hvordan vi sidste år faktisk måtte igennem det meste af en snes tredjebehandlinger, før vi nåede så langt som til afslutningsdebatten.

Det er lige før, man er parat til at takke undervisningsministeren for, at han i de sidste par uger har sat lidt liv i kludene, men så langt vil jeg nu ikke gå. På den anden side vil jeg gerne benytte lejligheden til at kvittere for den landing, vi nu er nået frem til i Tvindsagen, og som